

community

The New Apostolic Church around the world

01/2021/LV

Kristus - mūsu nākotne!

Levadraksts:
Kristus – mūsu nākotne!

Dievkalpojums:
Viss ir sataisīts

Doktrīna:
Cilvēka dzīves sākums

New Apostolic Church
International

■ Ievads

3 Kristus – mūsu nākotne!

■ Dievkalpojums

4 Viss ir sataisīts

■ Vizīte Eiropā

10 Palīdzība kā šeit, tā mūžībā

■ Bērnu stūrītis

16 Pēteris noliedz Jēzu

18 Ciemos pie Linas Oslo
(Norvēģija)

■ Doktrīna

16 Cilvēka dzīves sākums

Kristus – mūsu nākotne!

Mani mīļie ticības brāļi un māsas,

pagājušais 2020. gads tika pavadīts Covid-19 pandēmijas ēnā. Bet vienu šī krīze nevarēja mums atņemt: mūsu uzticēšanos Dievam! Viņš ir un paliks mūsu debesu Tēvs, kuram ir labi nodomi pie saviem bērniem.

Šī ticība lai arī nosaka mūsu nākotni! Kaut arī mēs nezinām, ko mums visiem sagatavos jaunais 2021. gads, tomēr to iesāksim ar atziņu: Jēzus nāks drīz! Tas ir mūsu ticības mērķis. No tā izriet šī gada devīze:

Kristus – mūsu nākotne!

Kristus ir mūsu nākotne. Viņš sniedz mums drošību. Viņā mēs rodam enerģiju un motivāciju, lai izturētu mūsu ticības ceļā. Ne dzīves grūtības, ne arī citu cilvēku izturēšanās mums neatņems drosmi. Mēs nosvērti ejam pretī ticības mērķim.

Kristus ir mūsu nākotne. Jo Viņš ir mūsu Pestītājs un vēlas mūs pilnveidot. Pamats tam ir Viņa nāve un augšāmcelšanās. Viņš zina, ka mēs varam izcīnīt sev pestīšanu, un sagatavo visu, kas tam ir nepieciešams. Kunga apsolījums, ka Viņš savu darbu padarīs līdz galam, paliek spēkā. Ja mēs paliksim uzticami Viņam, mēs varam cerēt uz Viņa žēlastību. Un mēs varam būt droši, ka Viņa godība stāvēs pāri visām mūsu mocībām.

Kristus ir mūsu nākotne. Viņš ir mūsu nākotnes atrisinājums. Un tikai no mums ir atkarīgs tas, kā mēs dzīvojam, kā rīkojamies, kā ticam. Lai paliktu mūžīgi kopā ar Kristu, jau tagad mēs meklējam kopību ar Viņu. Viņa

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

evanģēlijs ir pamats tam, uz kā mēs ceļam savu laulību, ģimeni un attiecības ar tuvāko. Jēzus Kristus ir mūsu paraugs, kam mēs vēlamies līdzināties.

Jaunajā gadā es vēlos jums visiem novēlēt ar mieru piepildītas domas un pārdzīvojumus. Lai Dieva svētība pavada jūs visus un Augšāmcēlušā miers ir kopā ar jums arī turpmāk! Paturēsim uzticēšanos Jēzum Kristum, jo mūsu garīgā nākotne ir no tā atkarīga. Ja mēs cieši vēršam savu skatienu uz Kristu, mēs varēsim sasniegt mūsu ticības mērķi.

Sirsnīgi sveicieni

Žans Luka Šneiders

2019. gada 4. augustā gandrīz 500 ticīgo sapulcējās Sanpaulu (Brazīlija) „Country Hall des Pullman” viesnīcā uz pirmapustuļa Žana Lukasa Šneidera dievkalpojumu.

Attēls: Brazīlijas Jaunapustuliskā baznīca

Lūkas 14, 16.17

Bet viņš sacīja tam: kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu. Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: nāciet, jo tas ir sataisīts!

Viss ir sataisīts

Mani mīļie brāļi un māsas, mēs pateicamies mūsu debesu Tēvam, ka Viņš ļāva mums piedzīvot svētku dievkalpojumu Sanpaulu. Es apzinos, ka šī diena jums ir īpaša arī tāpēc, ka jūsu apriņķa apustulis tiks atvaļināts, un darbu pārņems jaunais apriņķa apustulis. Tas ir kaut kas īpašs. Taču pāri visam mēs šodien piedzīvojam dievkalpojumu. Te netiks runāts tikai par apriņķa apustuļu maiņu, mēs katrs atsevišķi piedzīvosim šo dievkalpojumu, stiprinot attiecības ar Dievu. Dievs interesējas par katru no mums. Viņš vēlas tevi stiprināt un mierināt. Viņš vēlas sagatavot tevi Kristus atnākšanai. Tas šodien ir pats svarīgākais. Dievs mīl tevi, Viņam ir kaut kas padomā attiecībā uz tevi: viss ir saistīts ar tavu dvēseli.

Dievs grib, lai mūsu attiecības un kopība ar Viņu tiktu stiprinātas.

Otra lieta, ko mēs šodien piedzīvosim, protams, būs aprīņa apustuļu maiņa. Lai akcentētu tās nozīmi: mēs beidzam vienu Brazīlijas Jaunapustuliskās baznīcas posmu un iesākam jaunu. Taču darbs paliks tāds pats, tikai posms būs jauns. Tas pats darbs, tas pats stāsts, tas pats Dievs, tas pats mērķis un ceļš, pa kuru mēs sasniegsim mērķi. Lai jūsu sirdis nenospiež šīs rūpes - nekas netiks mainīts, mēs arī turpmāk iesim uz debesu tēviju.

Šī diena ir arī laba iespēja atskatīties un pateikties debesu Tēvam par svētību, kuru mēs varējām piedzīvot pagājušajos gados. Es nevaru šo svētību kaut kā sadalīt, es nepazīstu to tās visaptverošajos izmēros. Taču es zinu, ka Dievs šo zemi gados, kuros kalpoja jūsu aprīņa apustulis, ir svētījis un jūs šajā laikā varējāt piedzīvot lielas lietas. Vai tad tā nav liela sirds nepieciešamība pateikties mūsu Dievam par šo svētību?

Un tagad pie Bībeles vārda. Tas saistīts ar kādu Jēzus līdzību. Kāds vīrs rīko lielas viesības — Mateja evaņģēlijā tas tiek aprakstīts kā kāzu mielasts, uz kuru tika ielūgti daudzi viesi. Viņš sūta savu kalpu pie visiem viesiem, lai pateiktu tiem: jūs varat nākt, viss ir sagatavots! Taču neatnāk neviens.

Pirmais saka: „Es esmu tīrumu nopircis, un man jāiet to apskatīt, lūdzu, atvaino mani.” Kāds cits saka: „Es esmu piecus jūga vēršus nopircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, atvaino mani.” Trešais saka: „Es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.” Tad kungs saka savam kalpam: „Izej steigšus pilsētas ielās un ved šurp nabagus, kroplus, akus un tizlus.” Vēlāk kungs saka kalpam: „Ej uz lielceļiem un sētmalām un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns.” (Lūkas 14, 18–23)

Mielasts ir aina par kopību ar Dievu. Svētītu mielasta aina bija pazīstama jūdu tradīcijās kā vēsts par cilvēka kopību ar Dievu, par ēšanu un dzeršanu Dieva valstībā.

Dievs izredzēja savu tautu, Izraēla tautu, lai tai būtu kopība ar Dievu, un Viņš sūtīja savu Dēlu, savu kalpu, lai pateiktu cilvēkiem: „Nāciet, viss ir sagatavots!” Taču viņi ielūgumu nepieņēma, tie nesekoja Jēzum. Tāpēc Dievs sacīja: „Tad pestīšana tiks piedāvāta visām tautām, ne tikai izredzētajai tautai.”

Tas ir šī stāsta pamats, šīs līdzības nozīme. Taču šī līdzība ietver arī vēsti mums. Mēs tāpat esam izredzēti. Dievs mūs ir izredzējis, lai mēs kā pirmdzimtie ieietu Viņa valstībā. Mēs esam ielūgti Jēra kāzās (Atklāsmes 19, 9). Tā ir mūsu nākotne. Un Jēzus saka mums: „Nāciet, jo viss ir sataisīts!”

Atcerēsimies vārdus, kurus Jēzus teica saviem mācekļiem par laiku, kad Viņš tos pametīs: „Un kad es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14, 3) Ar to Viņš pasludināja savu upuri. Viņš nogāja turp un atdeva savu dzīvību. Viņš nesa savu upuri un uzvarēja elli un nāvi. Ar to Viņš sagatavoja mums vietu, un Viņa uzvara ir galīga un pilnīga. Kopš Jēzus uzvarēja elli un nāvi un uzbrauca debesīs, tur viss ir gatavs, tur vairs nekas nav jādara.

Nevienam vairs par to nav jādomā, vai Jēzus tik tiešām ir sagatavojis mums vietu. Viss ir paveikts, viss ir gatavs; debesīs vairs nekas nav jādara, lai Kristus nāktu atkal.

Arī šeit, uz zemes, viss ir sagatavots. Jēzus sūtīja savā

vieta Svēto Garu, Viņš sūtīja savus apustuļus, un caur Svētā Gara darbību un apustuļu darbu viss ir sagatavots. Tas, kas ir nepieciešams, lai piederētu Kristus ligavai un varētu ieiet Dieva valstībā, šeit, uz zemes, tiek nodots caur apustuļa amatu - atdzimšana no ūdens un Gara, Dieva vārds, grēku piedošana un svētais vakarēdiens - viss ir saņemams un tiek visiem piedāvāts.

Kā teikts līdzībā, „nabagus un kroplus, akus un tizlus” (Lūkas 14, 21) - visus neatkarīgi no apstākļiem, kādos tie atrodas, vai bagāts vai nabags var saņemt visu, kas ir nepieciešams dvēselei, lai ieietu Dieva valstībā. Caur apustuļa amatu viņi var saņemt sakramentus, nākt vārda un žēlastības apstākļos un saņemt pirmdzimtību. Vārdam ir nozīme arī šajā laikā: viss ir sagatavots Kristus atnākšanai kā debesīs, tā arī vīrs zemes, katram no mums neatkarīgi no tā, kādos apstākļos mēs katrs dzīvojam.

Es zinu, ka Atklāsmes grāmatā ir vārds, kur var lasīt: „Un es redzēju citu eņģeli nokāpjam no saules lēkta puses. Viņš turēja dzīvā Dieva zīmogu; viņš sauca skaļā balsī četriem eņģeļiem, kam bija dots maitāt zemi un jūru: nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.” (Atklāsmes 7, 2.3) Ar šo vārdu izskaidrošanu mums jābūt uzmanīgiem, jo Dievs nav atkarīgs no cilvēkiem. Mēs nevaram teikt: Dievam ir

Kopš Jēzus uzvarēja elli un nāvi un uzbrauca debesīs, viss ir sataisīts.

jāpagaida, līdz tiks sapulcināti visi, kuri Viņam būs vajadzīgi darbam tūkstoš miera gadu valstībā. Tikmēr, kamēr šis pulks nav pilnīgs skaitā, Kungs nevarot nākt. Viņam esot jāgaida, līdz taps apzīmogota un sagatavota pēdējā dvēsele. Tas tā nevar būt, jo tas nozīmētu, ka Dievs ir atkarīgs no cilvēkiem - viss ir gatavs, bet Dievam ir jāpagaida, līdz mēs esam tik tālu tikuši?

Dievs nav atkarīgs no cilvēkiem. Kungs varēja nākt jau pirms 20 gadiem un paņemt visus pie Sevis, kuri toreiz bija jau gatavi, un Viņš būtu savu plānu izpildījis pilnīgā mērā. Tas mums ir skaidri jāsaprot.

Vēlreiz: Dievs nav atkarīgs no cilvēkiem! Kungs varēja nākt jau sen, Viņš varēja nākt jau pirms 100 gadiem un paņemt pie Sevis tos, kuri toreiz jau bija gatavi, un jau toreiz Viņa pestīšanas plāns būtu pilnībā piepildīts. Viņam viss ir jau sagatavots un piepildīts. Nav pareizi, ka Viņš savu Dēlu nav vēl sūtījis tāpēc, ka Viņam būtu jāgaida, bet gan tā ir

Viņa mīlestības un žēlastības izpausme. Viņš mums vēl dod iespēju sagatavoties.

Jēzus Kristus var nākt ik mirkli - viss ir sagatavots.

Ar šo ainu par Dieva kalpu apzīmogošanu Viņš vēlējās uzsvērt, ka mums ir jādara savs darbs tik ilgi, kamēr mēs esam šeit. Tā mēs saprotam šos vārdus no Atklāsmes grāmatas. Jēzus var nākt kurā katrā brīdī. Dievs nav savos lēmumos atkarīgs no cilvēkiem. Bet savā mīlestībā un žēlastībā Viņš dod mums iespēju sagatavoties uz Kristus atnākšanu. Un Viņš vēlas, lai mēs līdz Kunga atnākšanai atrastu dvēseles, kuras varētu apzīmogot.

Tā mēs izprotam šos vārdus labāk: „Nāciet, viss ir jau sagatavots!” - Nāc! Jēzus negaidīs uz tevi! Viņš nav atkarīgs no tevis, bet Viņš mīl tevi. Nāc tagad! Neesi ģeķīgs, kā tie ciemiņi līdzībā!

Aprīņa apustulis Rainers Štorks
(Rietumvācija)

Aprīņa apustulis
Raul Montes de Oca

Aprīņa apustulis
Enrique Minio

Mūsu dzīves prioritāte ir gatavoties Kristus atnākšanai, nekam citam nav jābūt svarīgākam. Viņš var nākt katru dienu, katrā laikā. Vēlreiz: viss ir sagatavots, tu vari saņemt visu, kas ir nepieciešams tavas dvēseles pestīšanai, viss ir pieejams. Neatkarīgi no taviem dzīves apstākļiem tu vari šodien saņemt visu, kas ir nepieciešams, lai būtu gatavs Kunga atnākšanai, - vārdu, žēlastību, sakramentus. Nāc un saņem!

Bet „nāc” nenozīmē tikai nākt uz dievkalpojumiem, dzirdēt vārdu, lūgšanu, grēku piedošanu, svinēt svēto vakarēdienu. „Nāc” nozīmē sekot Jēzum.

Mateja evaņģēlijā šī līdzība ir atainota ar stāstu par kāzu tērpju (Mateja 22, 11–14). Tas ir nepieciešams, lai ieietu Dieva valstībā. „Nāc” nozīmē arī - seko Jēzum un domā kā Viņš, runā kā Viņš, rīkojies kā Viņš. To mums tas nozīmē.

Mēs esam ielūgti uz mūžīgu kopību ar Dievu Viņa valstībā. Tur, debesīs, viss jau ir sagatavots. Jēzus var nākt katru brīdi. Savā mīlestībā un žēlastībā Viņš dod mums vēl iespēju. To, kā mums vēl pietrūkst, varam saņemt caur apustuļa amatu un Svētā Gara darbību.

Vārdam ir vēl nākamā nozīmes pakāpe. Mielasts ir aina kopībai ar Dievu - nevis tikai nākotnes kopībai, bet kopībai, kurā mēs varam atrasties jau šodien.

Jēzum kopība ar mācekļiem uz zemes bija mielastā, kopīgā ēšanā un dzeršanā. Jēzus vēlas arī ar mums šo kopību šeit, uz zemes. Un atkal ir spēkā šie vārdi: „Nāc, viss ir sagatavots!”

*To, kā mums vēl šodien
pietrūkst, varam saņemt
caur apustuļa amatu.*

Jēzus apliecina, ka kopībai ar Viņu viss nepieciešamais ir pieejams, lai varētu baudīt kopību ar Viņu. Neatkarīgi no tā, ko mēs

savā dzīvē piedzīvojam - kārdinājumus vai mocības, bailes, nedrošību vai vajāšanas -, nekas neies, kā to apliecina Pāvils, pāri mūsu spēkiem: „Dievs ir uzticams, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spēkiem, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.” (1.Korintiešiem 10, 13) Viņš vienmēr rūpēsies par to, lai mēs saņemtu pietiekami spēka, kas mums ir nepieciešams, lai tiktu pāri visām dzīves situācijām un paliktu kopībā ar Viņu. Taču ir jāatpazīst Viņa palīdzība, un tieši tā bieži vien ir problēma.

Šai sakarībā Vecajā derībā ir kāds notikums. Ābrahāmam bija viņa pirmais dēls Ismaēls no viņa sievas Sāras kalpones

Hagaras. Kad Sāra dzemdēja dēlu Īzāku, viņa lika padzīt kalponi Hagaru ar tās dēlu Ismaēlu. Un Hagara aizgāja un klīda pa Bēršebas tuksnesi, un kaut kad viņai izbeidzās ūdens. Viņa zināja, ka bez ūdens viņai un dēlam tuksnesī būs jāmirst. Un viņa nosēdināja zēnu zem kāda krūma, apsēdās pretī un iesāka raudāt kopā ar savu dēlu Ismaēlu. Tad Dievs sūtīja eņģeli, kurš atvēra Hagarai acis, un tā ieraudzīja avotu. Šis avots tur bija jau iepriekš, taču viņa to neredzēja. Avots bija tikai tāda neliela bedrīte smiltis, kuru Hagara nevarēja ieraudzīt. Varbūt viņa skatījās kaut kur citur, es to nezinu. Lieta ir tāda, ka viņai atkal bija ūdens, un tie abi tika glābti.

Dažkārt mēs nokļūstam grūtās situācijās. Tad mēs meklējam palīdzību pie Dieva un varbūt neredzam šo palīdzību, mēs to neatpazīstam. Mums ir savi priekšstati par to, kas būtu Dievam jādara vienā vai otrā gadījumā. Taču Dievam pirmajā vietā ir dāvāt mums kopību ar Viņu. Tā ir Viņa prioritāte. Šo kopību Viņš vēlas saglabāt. Viņš grib, lai mēs paliktu saistīti ar Viņu. Tas ir Viņa palīdzības mērķis. Viņš vēlas mums palīdzēt, lai mēs visos savos apstākļos paliktu saistībā ar Viņu. Mēs neredzam Viņa palīdzību, jo mēs gaidām kaut ko citu. Paļausimies uz Dievu! Viņš rūpēsies par to, lai mums būtu viss, kas mums ir nepieciešams, lai paliktu saistībā ar Viņu: caur vārdu, sakramentiem,

amatnesējiem, caur mūsu brāļiem un māsām. Dievs rūpējas par to, lai katrs saņemtu to, kas tam ir nepieciešams, lai pasargātu ticību.

Ļausim sevi vadīt Svētajam Garam, lai atpazītu Viņa palīdzību un varētu to pieņemt. Viss ir sagatavots mūsu pestīšanai.

Lai mums varētu palīdzēt, ir jāizpilda vesela rinda dažādu priekšnoteikumu. Par to atkal ir kāds notikums no Vecās derības. Jūs atceraties par Mozu un Izraēla tautu? Tie jau daudzas dienas bija tuksnesī, un tad pamazām beidzās ūdens. Tauta sāka kurnēt uz Mozu un teica: „Mēs te nomirsim no slāpēm.” (2. Mozus 17, 3) Dievs pavēlēja Mozum sist ar spieķi pa klinti, no kurienes tad izplūdis daudz ūdens. Mozus sīta ar spieķi pa klinti, un no tās iztecēja ūdens - tik daudz, ka visa tauta varēja padzerties un piepildīt savus tukšos ūdens traukus.

Es domāju, ka tas ir acīmredzami: ūdens tur bija jau iepriekš, bet Mozum bija jābūt paklausīgam, tikai tad varēja palīdzēt tautai. Tīkmēr, kamēr Mozus pildīja Dieva gribu, tas darbojās. Lai iepazītu Dieva gribu, mums ir jābūt Dievam paklausīgiem. Ne jau paklausīgiem pavēlēm vai aiz bailēm no soda. Būt paklausīgam nozīmē saglabāt kopību

Augšā: pirmapustulis dod uzdevumu apriņķa apustulim Minio vadīt jaunu apriņķa apustuļa apgabalu Dienvidamerikā
Pa labi: pirmapustulis Šneiders pavada pelnītā atpūtā apriņķa apustuli Montes des Oca

ar Dievu. Mēs paklausām Dievam un darām Viņa gribu tāpēc, lai paliktu kopībā ar Viņu. Būt paklausīgam nozīmē piekrist Dieva gribai: Viņa domas ir manas domas, Viņa gribu es padaru par savu gribu.

Visi, kuri ir stingri nolēmuši tādā veidā palikt kopībā ar Dievu, piedzīvos Viņa palīdzību un saņems visu no Viņa, lai taptu pasargāti ticībā. Viss ir atkarīgs no mums pašiem, lai paliktu vienoti ar Dievu.

Viss ir sagatavots, viss tev nepieciešamais ir pieejams. Dieva žēlastība ir spēkā visiem. Te nav nekā tāda, ko Dievs nevarētu mums piedot. Viss ir sagatavots, bet mums ir jānāk pie Viņa. Mums ir nepieciešams sevi pārbaudīt un atzīt, ka esam kļūdījušies. Un tas ne vienmēr ir viegli.

Bet mums ir jābūt gataviem apjaušamai: jā, tas bija nepareizi. Mums ir jāatpazīst, ka mēs varējām rīkoties citādi: neviens nav mūs spīdējis grēkot, tā bija mūsu izšķiršanās, nepareizs lēmums.

Mēs nākam pie Jēzus, esam nožēlas pilni, nožēlojam savus grēkus un saņemam žēlastību. Žēlastība ir spēkā visiem. Nāc! Nāc ar grēka nožēlas pilnu sirdi, un tu saņemsi žēlastību. Žēlastība ir spēkā visiem. Nāc!

Redziet - šī vēsts ir pavisam vienkārša. Dievs rūpējas par to, lai viss būtu pieejams, lai varētu ieiet Viņa valstībā. Viņš rūpējas par to, lai mēs saņemtu visu, kas ir nepieciešams, lai jau šodien mēs paliktu kopībā ar Viņu. Viss, kas mums būtu jādara, ir nākt un saņemt, ko Dievs ir sagatavojis mums. Kas pēc tā tiecas, lai ieietu Dieva valstībā, tam arī tas izdosies. Tas ir dievišķais apsolījums: „Nāc, jo viss ir sataisīts!”

PAMATDOMAS

Kungs var nākt jebkurā brīdī. Caur apustuļa amatu Svētais Gars dāvā mums dāvanas, kuras ir nepieciešamas mūsu pestīšanai. Dievs rūpējas par to, lai mēs vienmēr paliktu pie Viņa visos apstākļos.

Viena palīdzība kā šeit, tā arī mūžībā

Vai šeit vai mūžībā - ciešanas ir vienādas. Un risinājums ir vienāds. Kā Jēzus dziedina cilvēku dvēseles ciešanas – septiņi piemēri no 2020. gada 4. jūlija mirušo piemiņas dievkalpojuma Zēbahā, Cīrihē (Šveice).

Attēls: Bernhard Holdener

Bībelē Pēteris dziedināja kādu vīrieti, kas no dzimšanas bija paralizēts. Un viņš izbrīnu pilnajam cilvēku pulim izskaidroja, ka tas nebija Pētera paša darbs, bet gan bija iespējams ticības Jēzum Kristum dēļ.

„Tas, ko toreiz darīja Pēteris, ir uzdevums arī mūsdienu apustuļiem,” teica pirmapustulis Žans Luka Šneiders, proti, sludināt. „Jēzus Kristus ir Mesija, Viņš viens var dāvēt dziedināšanu, un Viņš atkal nāks ticībā mirušo augšāmcelšanai.”

„Protams, arī mūžībā ir dvēseliskais posts un lielas sāpes. Jēzus Kristus šīs sāpes var mazināt tiem, kuri tic Viņam,” teica pirmapustulis un pieminēja septiņus piemērus.

- Bailes no soda: „Ja man tagad būtu jānostājas Dieva priekšā un jātot tiesātam, jāsamēro labais pret ļauno, ko

es esmu savā dzīvē darījis.” Bet mūs mierina: „Kurš tic Jēzum Kristum, tas zina, kāds ir Dievs. Viņš ir mīlestības Dievs, un Viņš ir arī žēlastības Dievs.”

- Vilšanās: „Daudzi uzskata: ja viņi nomirs, bet ir dzīvojuši labu dzīvi, tad tie nonāks paradīzē. Kaut kur jau viņi nonāks, bet ne pie Dieva. Ir cilvēki, kuriem dzīve ir kļuvusi tik neiespējama, ka viņi izdara pašnāvību. (..) Viņi jūt, ka viss turpinās. (..) Nāve nav atbrīvošanās, bet augšāmcelšanās ir galīga atbrīvošanās. Tici Jēzum Kristum un seko Viņam, tad tu tiks mūžīgi atbrīvots no visām ciešanām.”
- Pārmetumi: „Ja aplūko kādu cilvēku dzīvi, tad var secināt, ka tiem patiesi dzīvē nav bijis nekā skaista, tikai nelaimes, ciešanas, trūkums, slimības un rūpes. Te tik tiešām ticība Dievam var sašķobīties. (..) Tāpēc ir nācis Jēzus Kristus, lai galīgi atbrīvotu cilvēku no ļaunā varas kundzības. Tad tu saņem tik daudz, ka vairs nemaz

Apakšā: pirmapustulis Žans Luka Šneiders nodod sakramentus mūžībā aizgājušajiem; šeit viņš iesvēta ūdeni svētajai ūdenskristībai.

nedomā par to, kas tev bija jāpiedzīvo uz zemes. Jo tu ienāksi Dieva godībā.”

- Būt nemīlētam: „Ir dvēseles, kuras nonāk mūžībā ar lielu dvēseles postu. Tās nepiedzīvoja mīlestību. Bet arī šīs ciešanas Jēzus Kristus var dziedēt. Katram Viņš saka: Es mīlu tevi, tu esi Man tik vērtīgs, ka arī par tevi Es esmu atdevis savu dzīvību, tev, tieši tev.”
- Nožēla: „Ir cilvēki, kuri arī mūžībā apzinās, ka ir netaisnīgi rīkojušies. Viņi ir izraisījuši daudz ciešanu un daudzus ievainojuši, un viņiem nav iespējas, lai visu atkal varētu izlabot. (..) Kaut kas liels ir sagatavots nožēlas pilnam cilvēkam - viņš var sev iegūt ne tikai žēlastību, bet arī paļāvību uz Jēzus Kristus mīlestību, jo Viņš var darīt cilvēku laimīgu, neskatoties uz tā vainu vai kļūdām.”
- Atšķirtība: „Sāpes, kuras mēs visi pazīstam un varam tās izprast, ir šķiršanās sāpes. Arī te Jēzus Kristus var mierināt un stiprināt. Viņš dāvā tik daudz miera caur savu klātesamību, žēlastību un svētību, ka, neskatoties ne uz ko, dvēselē ienāk miers. Un Viņš rada cerību: šķiršanās ir tikai uz zināmu laiku.”
- Neziņa: „Daudzi cilvēki, droši vien lielākā daļa cilvēku, kuri nemaz nav zinājuši par Jēzu Kristu, liek man par viņiem domāt. Tāpēc mēs esam pārliecināti, ka cilvēkiem arī mūžībā ir iespēja iepazīt Jēzu Kristu, tuvoties Viņam un rast sev pestīšanu.”

„Taču ir skaidrs: bez Kristus nav pestīšanas,” apstiprina pirmapustulis Šneiders. „Pestīšanu var pasludināt ne tikai virs zemes, bet arī mūžībā, arī tūkstoš gadu miera laikā. Tā ir mūsu ticība Viņa pestīšanas plānam.”

PAMATDOMA

Apustuļu darbi 4, 12:

„Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.”

Mūsu vēlme ir, lai šodien daudzas dvēseles mūžībā tiktu kristītas, tādējādi tiktu atcelta nošķirtība no Dieva, un dvēseles drīkstētu piedzīvot un atpazīt: Jēzus ir arī par mani miris, es neesmu viens, bet gan daļa no Jēzus Kristus baznīcas.

PĒTERIS NOLIEDZ JĒZU

LŪKAS 22, 24–62

Kad Jēzus kopā ar saviem mācekļiem ēd Lieldienu jēru, Viņš saka tiem, ka viens no mācekļiem nodos Viņu. Mācekļi jautā, kurš tas būs. Izceļas strīds par to, kurš no viņiem ir lielākais. Jēzus saka tiem divpadsmit, ka tiem katram jākalpo citiem.

Jēzus saka Pēterim: „Sātans grib jūs visus savā starpā sanaidot. Bet es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus.”

Pēteris atbild Viņam: „Kungs, es esmu gatavs ar tevi iet cietumā un nāvē.”

Tad Jēzus saka: „Pēteri, gailis šodien vēl nebūs dziedājis, kad tu jau trīsreiz būsi liedzis, ka mani pazīsti.”

Pēc Pashā maltītes Jēzus dodas uz Eļļas kalnu Ģetzemanes dārzā; mācekļi seko Viņam. Viņš paiet kādu gabalu nostāk, lai lūgtu Dievu. Arī mācekļiem ir jālūdz, lai tie nekristu kārdināšanā.

Jēzus lūdz: „Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo kausu no Manis; tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!”

Bet nāk eņģelis no debesīm un Viņu stiprina. Jēzus lūdz vēl karstāk. Viņš cīnās ar nāves bailēm. Viņa sviedri kā asins lāses pil zemē.

Un, pēc lūgšanas piecēlies, Viņš dodas pie mācekļiem. Bet tie, skumju pilni, pa to laiku ir iemiguši. Jēzus modina tos un saka tiem, lai tie lūgtu.

Tai pašā laikā Jūda, viens no tiem divpadsmit, atved uz dārzu Jēzus pretiniekus. Jēzus tiek sagūstīts un aizvests uz augstā priesteru namu uz klausīšanai. Pēteris seko tiem no attāluma. Nama pagalmā sapulcējušies cilvēki sildās pie ugunsкура. Pēteris apsēžas tiem blakus. Viena kalpone uzlūko to cieši un saka: „Šis arī bija pie viņa.” Pēteris to noliedz un saka: „Sieva, es viņu nepazīstu.” Pēc kāda maza brīža viņu uzlūko kāds cits un saka: „Tu arī esi viens no tiem.” Atkal Pēteris to noliedz, sakot: „Cilvēk, es tas neesmu.”

Un pēc kādas stundas cits to apstiprina, sacīdams: „Patiesi, arī šis ir bijis pie viņa, jo tas arī ir galilietis.”

Pēteris noliedz to trešo reizi: „Cilvēk, es nezinu, ko tu runā.” Un tūlīt, viņam vēl runājot, gailis dzied. Un Kungs pagriežas un uzlūko Pēteri.

Tad Pēteris atceras Kunga vārdus: „Pirms gailis šodien nodziedās, tu mani trīs reizes aizliegsi.”

Un, ārā izgājis, Pēteris sāk gauži raudāt.

CIEMOS PIE LINAS OSLO (NORVĒGIJA)

Mans vārds ir Lina, es esmu deviņus gadus veca. Ar saviem vecākiem un jaunāko brāli es dzīvoju Oslo. Mans tētis un mana mamma nāk no Kongo Demokrātiskās Republikas (KDR), bet mans brālis un es piedzimām Norvēģijā.

Mēs jau vairākas reizes apmeklējām Kongo Demokrātisko Republiku. Tās pamatvaloda ir franču, bet es runāju gan franciski, gan norvēģiski. Ar lidmašīnu uz turieni var aizlidot 14 stundās ar īsu pārsēšanos.

Oslo ir Norvēģijas galvaspilsēta. Tūristi šeit visbiežāk apmeklē pili, kur dzīvo karaļa ģimene, un Ākešhusas cietoksni, kurā ietilpst arī pils, muzejs un brīvdabas parks. Nocietinājumu un pili apsargā karaļa sardze.

Karaļa sardzē ir kāds īpašs dalībnieks: sers Nils Olavs III. Viņš dzīvo Skotijā - Edinburgas Zoo. 1913. gadā pēc tā atklāšanas Norvēģija uzdāvināja zoodārzam karalisko pingvīnu. Kopš 1972. gada šie pingvīni Norvēģijas gvardē piedalās militārās mūzikas festivālā, kas regulāri notiek Edinburgā. Toreiz pirmais pingvīns tika uzņemts pulkā kā talismans. Katrā festivālā kāds no šo pingvīnu dinastijas tiek apbalvots ar goda titulu. 2016. gadā Nils Olavs tika paaugstināts par brigādes ģenerāli.

Savu brīvo laiku es pavadu kopā ar ģimeni un labāko draudzeni. Mums patīk fotografēties un pēc tam fotogrāfijas apstrādāt.

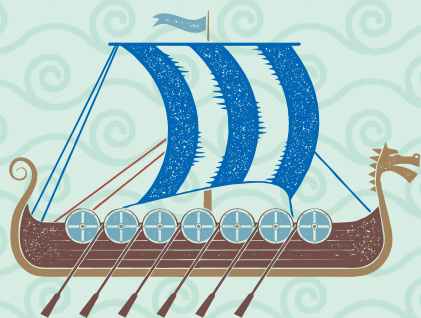
Ar savu tēti es dažreiz uzspēlēju futbolu. Agrāk mēs kopā spēlējām arī badmintonu. Tas man ļoti patika, un es ceru, ka drīzumā mēs atkal to varēsim darīt. Man patīk sportot, un skolā es esmu rokasbumbas komandā. Tas ir ļoti vareni, jo tad es varu būt kopā ar savām draudzenēm un darīt dažādas interesantas lietas. Brīvajā laikā mēs bieži ejam uz skolas pagalmu. Bet es arī labprāt mācos, un mans mīļākais priekšmets ir norvēģu valoda.

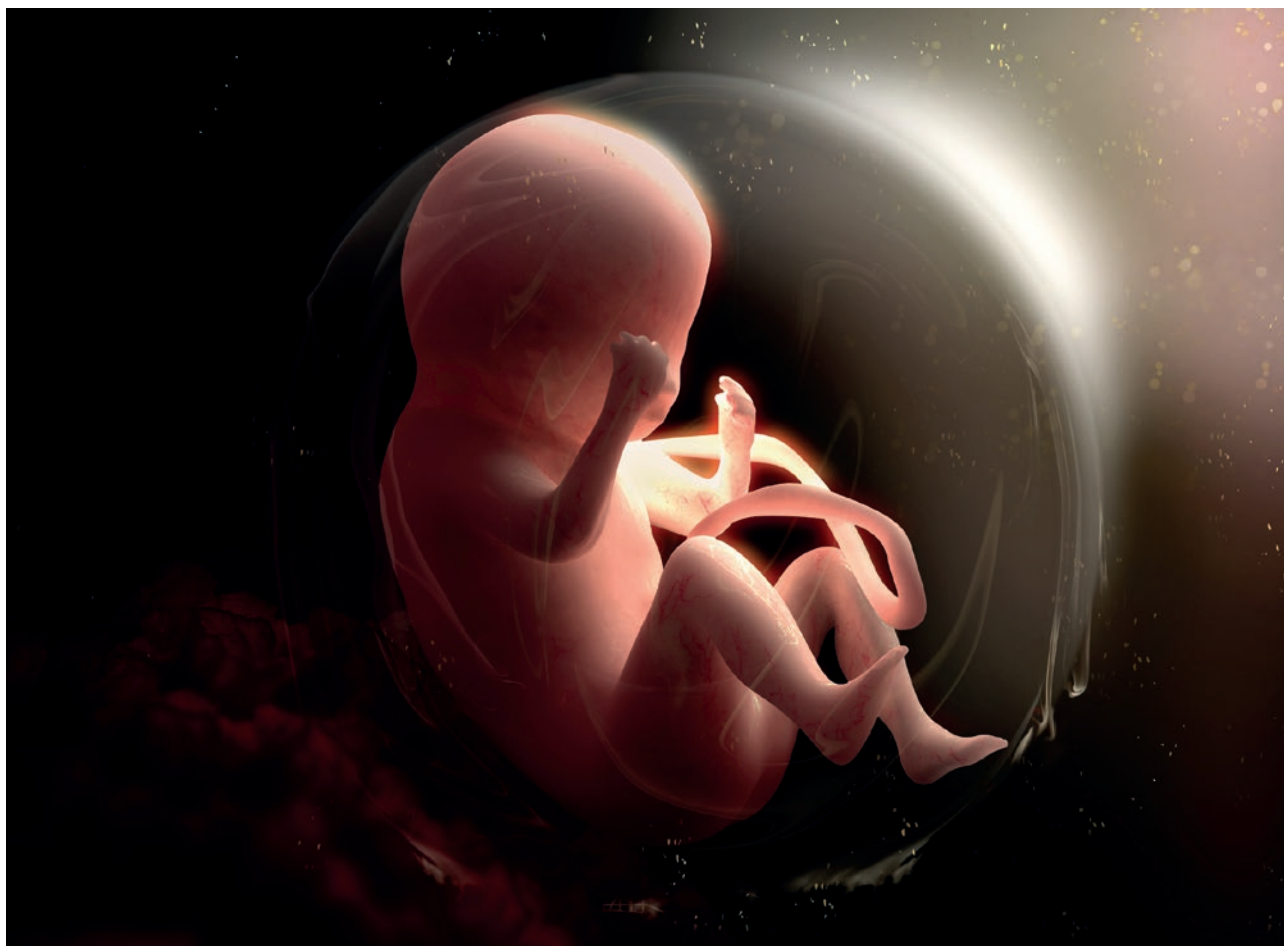

Ja runājam par ēdieniem, mani favorīti ir lazanja un tako.

Mana ģimene un es piederam pie Oslo draudzes. Es kopā ar savu brāli apmeklēju svētdienas skolu. Vislabāk man tur patīk tas, ka katram ir kaut kas jauks, ko pateikt, un mums kopā ir ļoti jautri.

Norvēģijas ziema ir diezgan gara un arī auksta, dažkārt jau oktobrī sāk snigt un tā līdz maijam. Tāpēc es priecājos, ka drīz atkal kļūs silti.

Attēls: ©Jonathan - stock.adobe.com

| Cilvēka dzīves sākums

Profilakse un orgānu ziedošana, vēlme pēc bērniem un palīdzība nomirt: jautājums par dzīvību un nāvi ir ļoti personisks un nozīmīgs. Lai ticīgajiem dotu atbildi un palīdzētu orientēties personiskās izšķiršanās un atbildības gadījumos, ir tapis oficiālais izdevums „Sākums un beigas cilvēka dzīvei”, kurā tiek atspoguļots jaunapustuliskās ticības redzējums.

Cilvēka dzīves sākums var tikt aplūkots no dažādiem skatupunktiem.

- Bioloģiskajā skatījumā par pamatu ir dabaszinību atzinumi.
- Skatījums no ētiskā viedokļa ir atkarīgs no sabiedrības pamatvērtībām un arī no tādu priekšmetu mācības, kuru kopsakarības meklējamas ētiskajā plāksnē (piemēram, teoloģijas vai medicīnas ētika).
- No kristīgās ticības viedokļa tam pamatā ir Bībeles izteicieni un evaņģēlijs kā mēraukla.

Bioloģiskais viedoklis

No bioloģiskā viedokļa cilvēka attīstība sākas ar olšūnas apaugļošanu. Kad savienojas olšūna ar spermatozoīdu, sākas embrija nepārtraukta attīstība, ko būtiski ietekmē iedzimtības substance (genoms). Pazīstamais iedalījums attīstības fāzēs pamatojas uz to, ko var atpazīt. Apmēram septiņas dienas starp olšūnas apaugļošanu un pilnīgu embrija pieķeršanos pie dzemdes sienas ir laiks, kurā kontracepcijas līdzekļu un biomedicīnisko metožu, piemēram, mākslīgās apaugļošanas, izmantošana ir samērā maz apskatīta.

Katrā attīstības stadijā nomirst kāda daļa no sākumā esošajiem embrijiem, jo tie ir vai nu kļūdaini, vai tiem pietrūkst nepieciešamo apstākļu. Nomirušo embriju daļa ir īpaši liela dzemdes implantos. Šodien uzskata, ka vairāk nekā puse no visiem dabiskajiem embrijiem atmirst.

Ētiskais viedoklis

Ētika nodarbojas ar vērtībām un atbildību un racionāli pamato, kas ir labs, morāls. Ētiskie pamatojumi bieži vien ir pamats biomedicīnas jomas normu tiesiskai noregulēšanai.

Reliģiskā ētika it īpaši apskata cilvēka dzīvības sākšanu. Tā balstās teoloģiskās patiesībās un mēģina izstrādāt vispārēji derīgus atzinumus. Bet medicīnas ētika ir daļa no praktiskās ētikas. Tā vēlas morāli pamatotu pozīciju un atbildību dot atbildes uz individuāliem jautājumiem, kuri rodas saistībā ar iespējamo iejaukšanos jaunas dzīvības sākumā un turpinājumā.

Mūsu ticības viedoklis

No mūsu ticības viedokļa cilvēka dzīves sākums ir cieši saistīts ar miesas savienošanos ar dvēseli, bet cilvēka dzīves beigās – ar dvēseles šķiršanos no miesas.

Bībelē mēs nevaram atrast nekādu pamatojumu vai skaidrojumu jautājumam par dvēseles iemiesošanās mirkli un norisi.

Filozofiskās un teoloģiskās sadursmes attiecībā uz dvēseles iemiesošanu sniedzas tālu pirmskristiešu laikā. Pārdomas par to, kas ir dvēseles iemiesošanās un veids un dvēseles iemiesošanās mirklis, ir saistītas ar dažādiem priekšstatiem un atziņām par augļa attīstību mātes miesās. Tāpēc arī gadsimtiem ilgi pastāvēja dažādi uzskati par to.

Dvēseles ienākšana – jēdziena vēsture

Agrākie uzskati par iedvēseļošanu ir nākuši no grieķu filozofiem (Platona), kuriem jēdziens „dvēsele” nozīmē to, kas izveido cilvēka ķermeni un dāvā tam dzīvību un kustību, un nāves brīdī šķiras no miesas.

Aristotelis runāja ne vien tikai par nemirstīgo dvēseli, bet arī redzēja tajā ķermenī iemiesotu un uzmundrinošu principu, kas ar nāves iestāšanos tomēr izbeidzas. Nemirstīgs ir cilvēka gars, inteliģence, ko tas iegūst savā dzīves laikā. Tas veidojas paralēli miesas attīstībai dažādās dvēseles attīstības pakāpēs. Dvēseles iemantošana notiek caur „barojošu augu dvēseli”, kura tiek nomainīta ar „dzīvnieku juteklīgu, uztverošu dvēseli”. Šīs viena otrai sekojošas pakāpes dvēseles izveidē sauc par sukcesīvu jeb pēcteciņu dvēseles iemantošanu.

Kristīgā tradīcija uzlūko dvēseli kā tīri garīgu. Veids un brīdis, kad miesa saņem dvēseli, ir aprakstīts ļoti atšķirīgi. Augustīns atstāj atklātu šo jautājumu, vai dvēsele nāk no Ādama un pie ieņemšanas tiek pārnesta no vecākiem, vai arī tā vienmēr no jauna tiek radīta no Dieva.

Akvīnas Toms uzskata, ka dvēsele kā cilvēkam visnozīmīgākā lieta netiek nodota no cilvēka uz cilvēku, bet gan katru reizi Dievs to rada no jauna tajā mirklī, kad dzemdē sāk veidoties cilvēka miesa. Atsaucoties uz Aristoteli, Akvīnas Toms pieļauj dvēseles attīstību, kura jau agrāk (pēc 40-90 dienām) tiek pabeigta. Augstākā dvēseles pakāpe, tā saucamā saprātīgā dvēsele, tiek radīta no Dieva un ielieta cilvēka miesā.

Būtībā gan vēlākajā antīkajā pasaulē, gan viduslaikos palika pie viedokļa, ka dvēsele tiek dota cilvēkam vēlākā stadijā. Bioloģijas un ģenētikas kā zinātņu attīstības rezultāts ir uzskats, ka laiks, kad var runāt par jaunas dzīvības sākšanos un dvēseles iemantošanu, ir agrāks.

Attēls: ©creedline - stock.adobe.com

Statusa viedoklis

No senatnes līdz apgaismības laikmetam baznīcai Rietumu sabiedrībā bija liela nozīme visā tās dzīvē. Medicīnas attīstības un panākumu dēļ jaunajos laikos ētika un it īpaši medicīna ieguva arvien lielāku nozīmi. Sabiedriskās normas arvien ciešāk saistītas ar medicīnas atzinumiem. Baznīcas ietekme medicīnas jomā šodien pat aktīviem kristiešiem ir visnotaļ nosacīta. Tās vietā ir nākušas sabiedriskās tendences un ētikas atziņas.

Pamatojoties uz mūsdienu sabiedriskajām normām un ļoti dažādiem likumiem atšķirīgās valstīs, atziņas, saistītas ar biomedicīnu, tiek lietotas ierobežotā mērā. Šeit pieņemamas spēkā attiecīgo komiteju ētiskā atbildība. Šī atbildība mūsu baznīcas skatījumā nav patvaļīga.

Uzskatu šķelšanās

Tā kā cilvēku dzīvē eksistē dažādi uzskati, var runāt par uzskatu šķelšanos.

Ētiskais uzskats, kurā balstās likumi, ir tikai daļēji identisks kristīgajām vērtībām. Metodes tiek akceptētas vai noraidītas, taču tās netiek kritiski novērtētas saistībā ar kristīgajām vērtībām. Ja priekšplānā tiek izvirzīta soda iespējamība, rodas iespajds, ka viss ir atļauts.

No baznīcas viedokļa viennozīmīgi var secināt, ka notiek dvēseles saņemšana. Svarīgi ir, ka cilvēka dzīvība netiek nogalināta vai kavēta, pamatojoties uz cilvēka lēmumu neatkarīgi no attiecīgās valsts likumiem. Tāpēc baznīca iesaka biomedicīnas jomā ticīgajiem orientēties pēc pamatotiem atzinumiem, bet beigu beigās pašiem uzņemties atbildību.

Tā kā dvēseles ieņemšanas brīdis ir nezināms, tad nevar apgalvot, ka ar katras apaugļotas olšūnas (embrija) bojāeju arī dvēsele aiziet mūžībā.

Dvēseles iemiesošanās mums nav zināma, un galu galā tas paliek Dieva ziņā. Tā kā ticīgajiem ikdienā nav kādu praktisku seku saistībā ar šo jautājumu, tad arī baznīca

neuzskata atbildes nepieciešamību uz šo jautājumu par ļoti nozīmīgu.

Jaunapustuliskās baznīcas viedoklis par dzīvības sākšanos un dvēseles saņemšanu

- Lai labāk pasargātu cilvēku kā Dievam līdzīgu radījumu, baznīca ciena cilvēka dzīvību no apaugļošanās mirkļa un noraida tās nonāvēšanu. Jo šai dzīvībai nāk klāt neierobežota cilvēka cieņa.
- Tas, kad notiek dvēseles saņemšana, atrodas Dieva rokās un no cilvēciskā viedokļa nav skaidri konstatējams. Baznīca dara visu, lai pasargātu dvēselisko cilvēka

dzīvību, jo dvēseles saņemšana visticamāk notiek laika sprīdī no olšūnas un spermatozoīda saplūšanas un dalīšanās uzsākšanas.

- Tā akceptē tās biomedicīniskās metodes un ārstēšanu, kur nav jebkādas apzinātas apaugļotas olšūnas nonāvēšanas (tātad netiek atbalstīta nekāda selekcija).
- Baznīca zina, ka ir dabīga jeb bioloģiskā selekcija, kurā tikai neliels skaits apaugļotu olšūnu (embriju) nomirst bez cilvēka iejaukšanās.
- Tādējādi mūsu baznīcas pozīcija ierobežo, neatbalsta pilnīgi visu, kas ir medicīniski iespējams. Šie ierobežojumi ir akceptējami pilnīgā uzticībā Dievam, jo cilvēka dzīvība ir dota no Dieva un tāpēc arī tai ir jāpievērš attiecīga vērība.

Nākamajos baznīcas žurnāla „Community“ izdevumos tiks publicētas atziņas, saistītas ar cilvēka dzīves beigām.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders

Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Peter Johanning

